

Daniel Hougaards prædiken nytårsdag

Taler

Daniel Hougaard
Cand.theol. og sognepræst

Dato

1. januar 2023

Sted

Sct. Pauls Kirke, Aarhus

Omstændigheder

Prædikentekst
Lukasevangeliet kapitel 2, vers 21

Nytårsmorgen. Årets første dag! Et helt nyt år ligger foran os.

Mon ikke mange af os er fyldt med spørgsmål, tanker og forhåbninger for, hvad dette år skal bringe? Gårsdagens fest, der skød nytåret ind med flyvende champagnepropper og farverige raketter, er i dag formentlig afløst af en mere stille refleksion.

En stille refleksion, hvor tankerne går på en mere eller mindre autonom vandring, og vi forsøger at forholde os til året, der er gået, og året, der kommer.

Måske vandrer vores nytårstanker ad de mere personlige stier, og vi fyldes af minderne fra året, der er gået. Nogle minder ser vi tilbage på med glæde, andre med fortrydelse, og nogle minder mærker vi stadig er ømme og smertefulde, når tanken berører dem.

Måske vender nogle af tankerne sig måske mod 2023 - og vi spørger, ”Hvad mon dette år vil bringe?”

Efter alt hvad vi har været igennem, siden vi optimistisk indtog 2020'erne, træder vi nok ind i 2023 med lidt forsigtige - måske endda lidt tøvende skridt. Bliver 2023 bare mere af det samme? Eller vil avisernes kriseoverskrifter blive afløst af mere håbefulde og positive nyheder?

Her op mod nytåret læste jeg en, som skrev: ”Vi har i år brug for at gribe ud efter håbet! Vi skal indtage det nye år håbefuldt”.

Det lyder jo rigtig godt og sandt! Det vil være meget trist og ikke til at bære, hvis vi gik ind i det nye år uden håb. Vi har alle brug for håb!

Men for at det håb skal have nogen som helst kraft, skal det ikke være et håb, vi forsøger at fremmane inde i os selv ved at fremsætte et kategorisk: ”Du skal håbe! Du skal være håbefuld”.

For at håbet skal have den kraft, vi har brug for, skal det håb have noget at gribe om. Hvis håbet ikke har noget at gribe om, eller hvis håbet ikke er tændt af noget andet end det, vi kan fremmane hos os selv bliver det blot til en selvantændelse, og det brænder hurtigt ud eller blæses ud ved den mindste modvind.

Vi kan forsøge, at lade håbet tændes af mediernes mange eksperter. Men i deres modsatrettede budskaber erfarer vi jo så ofte, at det håb, de tænder, er et flakkende blinklys, der hurtigt tændes og slukkes, og som ikke er det stabile brændende lys, vi har brug for til at give os ro, retning og mod.

Vi kan også forsøge noget andet.

Vi kan også gøre det, som I har gjort nu ved at træde ind i kirken denne nytårmorgen eller ved at tænde radioen, som jer derhjemme har gjort

- for lige at få en stille stund – og lytte til ord, der er blevet fortalt til generationer efter generationer. Ord, der har skabt håb i skiftende tiders udfordringer og kampe.

Ordene indeholder ikke et budskab, der giver håb - ved at love os, at alt det, som gør os urolige, vil forsvinde i det kommende år, men det er et budskab, der giver os et håb, som gør, at vi kan **være til stede i** alt det, som gør os urolige.

Budskabet tænder håbet, så vi kan agere håbefuldt i det, som er.

Ordene, der møder os denne nytårmorgen er fortællingen om Jesusbarnet, der bliver omskåret og får sit navn. På denne måde gentages julens forunderlige budskab om Gud, der bliver menneske og bliver født ind i vores verden.

Barnet får navnet Jesus, der betyder ”Gud frelser”! For barnet er Guds frelse.

For I ham og ved ham træder Gud ind i vores verden - bliver en del af verden, og ved at være en del af verden bærer han noget radikalt nyt ind i tilværelsen – og dette radikale nye frelser verden.

Prøv lige at dvæle ved dette. Ved barnet i krybben overvindes grænsen mellem os og Gud – ved barnet i krybben er Gud nærværende til stede i vores verden – i hver vores liv.

Når dette budskab gentages denne nytårsmorgen, er det fordi Julens budskab er for vigtigt til udelukkende at blive brugt til at levere juleferiens hyggelige og romantiske parentes, der skal give os varme følelser og en kortvarig julefred i familien.

Julens forunderlige fortælling om barnet – skal netop gentages i dag, hvor vi træder ind i det nye år og tilbage til hverdagen. – så vi tager det håb det formidler, helt med ud i hverdagens virkelige udfordringer og gøremål.

Man kunne indvende og spørge: Og hvordan gør vi så det? Hvordan adskiller **dette** sig fra eksperternes råd, som kalder på **min** evne til at manifestere det håbefulde af **egen** kraft?

En hel del - af den årsag at julens budskab ikke alene er en smuk tanke – eller en højt flyvende ekspertberegning, men en person – en levende og nærværende Gud lige midt i vores virkelighed!

Talte jeg blot om en tanke, som du i dag kunne tage med dig – kunne indvendingen have sin berettigelse. Jeg vil dog gerne et andet sted hen.

Jeg vil derhen, hvor vi lader vores nytårstanker forme sig som bøn – som en samtale med ham, som er levende og nærværende til stede i vores virkelighed i hver vores liv!

Denne december er jeg blevet standset af en vis Jesuits beskrivelse af bøn. Han siger, at bøn er ”en lang kærlig betragtning af virkeligheden”. At bede er sammen med den nærværende Gud at betragte virkeligheden med hans kærlige blik.

Hvis vi nu lader vores nytårstanker forme sig som bøn, og vi sammen med Gud

betragter virkeligheden. Så lader vi vores virkelighed med alt, hvad det rummer – møde hvem han er og alt, hvad han bringer ind i verden.

Og i dette møde vil vi se – at håbet ikke er **noget jeg fremmaner i mig selv**, men noget han **fremelsker i mig!**

I bønnens samvær med ham - masserer han kærligt håbet ind i vores hjerter.

I bønnen følger han os på **nytårsvandringen** af de personlige stier, hvor han glæder sig med os og minder os om at være taknemmelige for alt det gode, livet bringer os.

Han møder os med tilgivelse og barmhjertig kærlighed i det, som fylder os med fortrydelse – og han kommer med sin trøst og nærvær i det, som er ømt og smertefuldt.

Og når vi spørger ham, hvad året vil bringe – og mærker bekymringen og frygten for alt, der skal komme, da minder han os om, at han har verdens gang i sin hånd.

Hans kærlige blik på virkeligheden gør, at vi kan vandre håbefuldt ind i 2023. Ikke fordi vi har tillid til at året nok skal forme sig, som vi håber det – nej når vi kan vandre håbefuldt ind i 2023, så er det i tillid til ham, som elsker vores verden så højt, at han lader sig føde i den – for at være en del af den - for at frelse den.

Derfor kan vi lovprise Gud og sige: *Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen*

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde og Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med os alle!

Amen

Kilde

Talemanuskript tilsendt af forfatter

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Nytårsdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/daniel-hougaards-praediken-nytaarsdag-2023>